

Ο Αυστραλίας Μακάριος για τον μακαριστό Μητροπολίτη Ικονίου Θεόληπτο

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

Με λόγους από καρδιάς, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος αποτίει φόρο τιμής στον μακαριστό Μητροπολίτη Ικονίου κυρό Θεόληπτο, ο οποίος [εκοιμήθη εν Κυρίω αιφνιδίως την Πέμπτη, 18 Ιουνίου 2026](#).

Όπως, μεταξύ άλλων, τονίζει ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας: «Ο Ίκονίου Θεόληπτος, ό Πολίτης -γέννημα και θρέμμα-, ό γνήσιος Φαναριώτης, ό στιβαρός Ίεράρχης τής Μεγάλης Έκκλησίας, τó ανάστημα τού Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ό ήσυχος και ταπεινός μά και άρχοντικός, ό άκακος και άδολος ως παιδίον, δέν έζησε μάταια, διότι όλο του τó είναι τó προσέφερε στον Χριστό και τή Μεγάλη Του Έκκλησία και άφησε λαμπρό παράδειγμα για τούς έπιγενομένους».

Σε πιο προσωπικό τόνο, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος αναφέρει ότι «εύμοίρησα να με τιμήσεις για πολλά χρόνια, σεβαστέ άδελφè Θεόληπτε, με τήν έμπιστοσύνη και τή φιλία σου όπως ήγάπησες και έτίμησες και τόν άμεσο

προκάτοχό μου Ἀρχιεπίσκοπο Στυλιανό», ενώ επισημαίνει ότι «ἀπὸ τῆ μακρυνῆ Πέμπτη Ἡπειρο θρηνῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοίμησή σου καὶ ἀκουμπῶ τοῦτα τὰ ταπεινὰ ἄνθη τοῦ λόγου στὴν νεκρική σου κλίνη, ὡς μνημοσύνης ὄφλημα, κατάσπάζομαι τὸ τίμιο καὶ καθαρότατο μέτωπό σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ δέεσαι καὶ γιὰ ἐμᾶς στὸν Κύριο τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου».

«Ὁ θάνατός σου μᾶς θυμίζει καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι εἶναι ἐπείγον νὰ ἀγαπήσουμε», υπογραμμίζει καταληκτικά ο Ἀρχιεπίσκοπος, συμπληρώνοντας: «Γιατὶ δὲν ξέρουμε πότε θὰ φύγουμε. Κι ὅταν θὰ φύγουμε, τούλάχιστον νὰ θυμοῦνται τὴν ἀγάπη μας».

Αναλυτικὰ ολόκληρο το επιμνημόσυνο κείμενο:

Μνημοσύνης ὄφλημα τῷ Μητροπολίτῃ Ἰκονίου κυρῷ Θεολήπτω, ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐστραλίας Μακάριο

Πάντοτε ἡ προσπάθεια ὅλων «*ἡμῶν τῶν ζώντων καὶ περιλειπομένων*» (πρβλ. Α΄ Θεσ. δ΄, 17), μετὰ τὸν ἀδόκητο θάνατο ἑνός ἀγαπημένου προσώπου, νὰ ἀρθρώσουμε λόγον παρηγορίας καὶ παρακλήσεως ἢ ἀκόμη καὶ νὰ χαράξουμε ὀλίγες γραμμές, ὡς ἀντιστάθμισμα στὴ φθοροποιὸ δρᾶση τοῦ χρόνου, ἔρχεται ἀντιμέτωπη μὲ τὸ ἀμετάβλητο καὶ ὀριστικὸ τῆς πραγματικότητος τοῦ τέλους τῆς ζωῆς. Ἡ λογική μας συντρίβεται μπροστὰ στὸ «ἀνείδεον» καὶ «ἄπνουν» τοῦ νεκροῦ σώματος καὶ ἡ καρδιά ἀρνεῖται νὰ ἀποδεχτεῖ ὅτι «*ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. α΄, 2).

Ὁ ἀδελφὸς Μητροπολίτης Ἰκονίου κυρὸς Θεόληπτος ἀνεχώρησε γιὰ τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, καὶ ἡ κοίμησή του ἄωρη καὶ ἀδόκητη, σὰν καλοκαιρινὴ μπόρα ποὺ ἔρχεται ἐκεῖ ποὺ δὲν τὴν περιμένεις• μὲ μιὰ ἔνταση σπάνια κι ἕνα πέρασμα σαρωτικό... Κεραυνὸς ἐν αἰθρία, ποὺ θὰ ἔλεγε κάποιος... Συνηθισμένη ἔκφραση, ἴσως καὶ παρωχημένη, ἀλλὰ κάπως ἔτσι ἔρχεται τὸ «μόρσιμον ἄγγελμα» νὰ σὲ κεραυνοβολήσει καὶ νὰ συνειδητοποιήσεις ὅτι ὁ ἀδελφός σου, μὲ τὸν ὁποῖον μέχρι προχθές, μοιραζόσουν σκέψεις καὶ ἀγωνίες στὴν αἴθουσα τοῦ Θρόνου, σήμερα σὲ ἀτενίζει ἀπὸ τὴν οὐράνια καὶ παραμόνιμη Πατρίδα.

Καὶ τώρα, ποὺ περιπλανιέσαι στὸ τέναγος τῆς θλίψης...; Τώρα τί...; Πάλι τὰ ἐρωτήματα καταιγιστικὰ καὶ ἀμείλικτα. Τώρα, σὰν ποτάμι ὀρμητικὸ ξεχειλίσε ἡ ἀνάγκη νὰ γράψω τοῦτα τὰ ἀπερίτεχνα λόγια καὶ νὰ καταθέσω κι ἐγὼ ταπεινά... ἴσως τὸ αὐτονόητον: ὅτι ὁ ἀδελφὸς Μητροπολίτης Θεόληπτος δὲν ἔζησε μάταια, δὲν εἶναι ὅλα ματαιότης, δὲν τελειώνουν ὅλα μπροστὰ στὸν τάφο ποὺ χάσκει καὶ ἀπειλεῖ. Ὁ Ἰκονίου Θεόληπτος, ὁ Πολίτης -γέννημα καὶ θρέμμα-, ὁ γνήσιος Φαναριώτης, ὁ στιβαρὸς ἱεράρχης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸ ἀνάστημα τοῦ

Οίκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ὁ ἥσυχος καὶ ταπεινὸς μὰ καὶ ἀρχοντικός, ὁ ἄκακος καὶ ἄδολος ὡς παιδίον, δὲν ἔζησε μάταια, διότι ὅλο του τὸ εἶναι τὸ προσέφερε στὸν Χριστὸ καὶ τῇ Μεγάλῃ Του Ἐκκλησίᾳ καὶ ἄφησε λαμπρὸ παράδειγμα γιὰ τοὺς ἐπιγενομένους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους καὶ ἀμέτρητους τοῦ Φαναρίου ὁ Ἰκονίου Θεόληπτος ζοῦσε στὸ Φανάρι, ζοῦσε τὸ Φανάρι καὶ γιὰ τὸ Φανάρι... Ὅλη του ἡ ὕπαρξι, ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία ἦταν τὸ Φανάρι καὶ ὁ Πατριάρχης μας, κοντὰ στὸν Ὅποιον γαλουχήθηκε καὶ ἀνδρώθηκε καὶ ἀπὸ τὰ ἁγιασμένα χέρια του ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνη γιὰ νὰ διακονήσῃ τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴ θέση. Ὅλη του ἡ πορεία καὶ διακονία στὰ Πατριαρχεῖα ὑπῆρξε ἀθόρυβη καὶ ἀφανής, πάντοτε ἐργάστηκε γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποτέ γιὰ τὸ δικό του. Ἀπόλυτα ἀφοσιωμένος στὸν Πατριάρχη• ποτέ δὲν διεκδίκησε, ποτέ δὲν ἐζήτησε, ποτέ δὲν ἀπαίτησε... Ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ λόγια καὶ οἱ συμπεριφορὲς τὸν ἀδικοῦσαν καὶ τὸν πίκραιναν ἐκεῖνος σιωποῦσε καὶ προσευχόταν.

Φίλος πιστὸς καὶ εἰλικρινής, ἀγαπητὸς σὲ ὅλη τὴν πατριαρχικὴ Αὐλή, καταφυγὴ γιὰ τοὺς κληρικοὺς ποὺ τὸν συμβουλευόνταν καὶ τὸν τιμοῦσαν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Ἦξερε νὰ ἀναπαύει τὸν πεφορτισμένο, νὰ παρηγορεῖ τὸν τεθλιμμένο, νὰ νουθετεῖ τὸν ἄτακτο, νὰ ἀγαπᾷ τοὺς πάντες καὶ νὰ μὴ πικραίνει κανένα, ἔτσι ὅπως διδάχθηκε ἀπὸ τὴν εὐρύχωρη καρδιά τοῦ Πατριάρχου μας, ποὺ σήμερα θρηνεῖ τὴν πρόσκαιρη ἀπώλεια ὄχι μόνο τοῦ ἐκλεκτοῦ ἱεράρχου ἀλλὰ τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφοσιωμένου τέκνου.

Ὁ Ἰκονίου Θεόληπτος, προδομένος ἀπὸ τὴν καρδιά του -μια καρδιά ποὺ ἀγάπησε πολὺ τὴ Ρωμιοσύνη, τὸ Φανάρι καὶ τὸν Πατριάρχη- ἐσίγησε γιὰ πάντα ἀλλὰ ἡ σιωπή του, εὐγλωττη καὶ ἡχηρή, μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ παράδειγμα τῶν σπουδαίων δὲν σβήνει ἀλλὰ γίνεται φρουκτωρία ποὺ φωτίζει τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ μεγάλα.

Εὐμοίρησα νὰ μὲ τιμήσεις γιὰ πολλὰ χρόνια, σεβαστὲ ἀδελφὲ Θεόληπτε, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴ φιλία σου ὅπως ἠγάπησες καὶ ἐτίμησες καὶ τὸν ἄμεσο προκάτοχό μου Ἀρχιεπίσκοπο Στυλιανό. Ὅλοι ἐδῶ στὴν Αὐστραλία σὲ θυμοῦνται ἀπὸ τὴν παρουσία σου στὴν Κληρικολαϊκὴ Συνέλευση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας. Τότε ὅλους τοὺς κέρδισες καὶ ὅλους τοὺς ἀνέπαυσες. Σήμερα, ὅλοι θρηνοῦν. Ἀπὸ τὴ μακρυνὴ Πέμπτη Ἑπειρο θρηνῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοίμησή σου καὶ ἀκουμπῶ τοῦτα τὰ ταπεινὰ ἄνθη τοῦ λόγου στὴν νεκρικὴ σου κλίνη, ὡς μνημοσύνης ὄφλημα, κατάσπάζομαι τὸ τίμιο καὶ καθαρότατο μέτωπό σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ δέεσαι καὶ γιὰ ἐμᾶς στὸν Κύριο τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἐσὺ πὰ μὴ μπορεῖς μὲ παρρησία νὰ ὁμολογήσεις: *«τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ»* (Β' Τιμ. δ', 7-8).

Ὁ θάνατός σου μᾶς θυμίζει καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι εἶναι ἐπείγον νὰ ἀγαπήσουμε. Γιατὶ δὲν ξέρουμε πότε θὰ φύγουμε. Κι ὅταν θὰ φύγουμε, τοῦλάχιστον νὰ θυμοῦνται τὴν ἀγάπη μας.

Ἐν Σύδνεϋ, τῇ 19ῃ Ἰουνίου 2026,

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Μακάριος